

DD, ad credendum, quod ubi verè constituset de voluntate Ducis Jacobi aggregandi dicta jocalia, & tabulas pictas antiquiori primogenitura, verisimilitudo fuderat, impingiatam potius sive primogenituram Cardinalis Bernardi, quam aliam Cardinalis Antonii Mariae, sive quia reserat de tabulis pictis insignium articulum in palatio primogenitali existentium, sive quia illius primogenitura est magis propria fanguini, dum non excludit foeminas descendentes propter adoptatum extraneum, ut illas excludit Cardinalis Antonius Maria; sed post masculos addimit foeminas, ex congesiti per Adden. ad decis. 199. n. 26. 39. & 40. part. 8. recent. & latius ex his aliisque fundamen- tis ratio inatur predicta decis. 27. usque ad 31.

22 ponderat prælaudata decis. Merlin. 432. num. 16. & pro- quiruit præterita decis. 5. 16.

Non officiente vocatione primogenitorum, in infinitum, quia, ut supra ponderatur, vel quacumque alla fundere possunt, Dux Jacobum voluisse incorporare jocalia, & tabulas pictas, de quibus agitur, primogenitura Cardinalis Antonii Mariae, & ad illorum successionem in vita omnes in illa vocatos, quoties ad sunt verba con- vincientia, quod altera referens dispositio excludat aliquas personas in referente contentas, ut ad rem bene- 23 ponderat prælaudata decis. Merlin. 432. num. 16. & pro- quiruit præterita decis. 5. 16.

Alterum aquæ solidum extrinsecus argumentum de- sumptum fuit ex observantia, in domo quippe Salviani jocalia, & tabula picta, de quibus agitur, non censebantur suppedita primogenitura Cardinalis Antonii Mariae, prout signaverit constitut ex illo indigni facto, quod Dux Francis- cius Maria, filius dicti Ducis Jacobi, in inventario bonorum dicti Cardinalis Antonii Mariae illa nequam ducitur, neque de illis ullam imaginabili habuerit ratione, quando judicialiter, mediante opera periti, de praefatis primogenitorum bonis reddidi rationem, id quod praefatis fortissimum argumentum, ex qua aliunde innotescit, quod idem Dux Francis Maria in magis anxiè perprobata, quam dicta primogenitura prorogationem, & augmentum, & de facto in eius testamento illam perauit celebri additamento. Ex hac propter observantia, ex facto filii testatoris defuncta, maximum profuit indicium ad excludendum patrem in aggregationem, Bald. consil. 245. num. 2. lib. 3. Rot. decis. 459. n. 3. part. 1. recent. & decis. 442. n. 28. 3. part. 1. recent. & cum aliis in decis. præterita, §. 1. & §. 30.

Ex quis omnibus liquido patet, quod ex sola litera dispositionis Ducis Jacobi evincitur manifestè, controversia jocalia, & tabulas pictas suppedita fuisse nova, & particulari primogenitura, & non aggregata antiqua Cardinalis Antonii Mariae; verum ad simpliciter exuberantiam hujusmodi atsumptum comprobavit Domini ab extrinsecis argumentis, & conjecturis, inter quas primus obtinet locum illa obvia ponderatio imperceptibilitatis, quod Dux Jacobus vir ceteroquin imprudentissimus voluisse subintellexi prorsus subandito relinquere aggregationem prætentam, absque quod nec ullam illius verbum exprefit, vel ullam minimam fecerit mentionem primogenitura Cardinalis Antonii Mariae, quando illas ex sui testamento lectione deprehendit accuratissimum, & præclarus in ceteris animi sui dispositionibus aperientur, ut ponderat Rot. decis. 24. 475. num. 5. coram Rembold. & latius exornata decisio præterita, §. 18.

Et magnopere inclescit argumentum, quia in domo de Salviani ultra primogenituram Cardinalis Antonii Mariae altera exibebat Cardinalis Bernardi, infinitum super insigni Palatio ad Hungariam, que hinc propter incurritudinem termini relati sive simpliciter necessaria, & indispensabilis vocatio realis ad pri- mogenituram Cardinalis Antonii Mariae. Fortius, quia in dubium revocari nequit, quin testator habuisset scientiam uruiusque primogenitura, dum illarum meminit in testamento, & signanter confessus erat, quod prementrum palatum erat subiectum primo- genitura; quo circè ad tollendam ambagem, que futuri temporis exoriri potuisse, cuianam ex geminis primogenitorum domus fuerint aggregata jocalia, & tabulas pictas, procedulio individuasset prædictam, quam impinguare intellexerat, ut prosequitur decisio ea- dem, §. 18.

Et porrà circumstantia illa facta, quod in domo Salviani ultra primogenituram Cardinalis Antonii Mariae altera antiquior exibebat Cardinalis Bernardi, movit judicium men-

mensis; eoque magis, quia bis per me, Dominus etiam demandantibus, delicta fuit causa proprieitate fe- riæ generalis pro hodierna audiencia, siue cum Dom. Dux habuisset tempus ad se defendendum sufficientissi- mum, non poterant eidem fine laesione partis indulgeri no- ve, & uberores inducere; capi præterea 2. de aliis, ibi: 30 Si ex re scripto fisi transmiso plena patet infra eo, de quo in iudicio convenire, inducere deliberatoria non sunt ulterius in- dulgentia, sed procedendum potius est ad examinationem causa, & præmerit debitum imponendum, & ibi glos. verb. posterit, & in scie ponderavit Rota in dicta Romana Pecuniaria cor- part. 10. recent.

Nec dicatur, quod in Archivio adhuc libri primogeni- tura Cardinalis Antonii Mariae Salviani, ex quibus paret

aliquid hauriri faciens ad causam, & signanter detru- endam observantiam ponderaret in præterita decisione.

Quoniam DD. alii omisisti, strictè responderant, pre-

sentente controversiam unicè penderat ab examine testa- menti Ducis Jacobi, & non ab extrinsecis probrationi- bus; unde cum in libris primogeniturae Cardinalis Antonii Mariae nihil adesse posse immutans verba, quibus con- ceperat etiā dispositio Ducis Jacobi recipiens controver- jocalia, & tabulas pictas, dicti libri non sunt de illis docu- mentis facticiis ad causam, quique proinde exhiberi de- bant, & hinc Rota tam in præterita, quam in presenti decisione, proderaret istam observantiam, tamen id fe- cit ex abundanti, adeò etiam non adfuisse, adhuc cum eodem sensu proceceret, & ita hodie expreſe pro- fessus fuit, cum principale motu suō fuisse ad cause re- solutionem desumperit ex litera testamenti, quae Clara est, & in clavis opus non est observantia, atque ubi concur- rit, adductetur ad majorē cautelam, Rot. decis. 1546. n. 36 2. coram Coccin. & decis. 396. num. 25. coram Bich. & deci- 223. num. 8. & 9. part. 19. & passim in aliis.

His consequenter inapplicabiles vita sunt ad casum pre- sente decisione sed edita in Romana Primogenitura de Ce- fariorum super exhibitione 9. Maii 1701. & 3. Februario 1702. coram Reverend. dell' Olmo Epice. Conchen. Quoniam in illa hypothesi agebatur de exhibitione particularium lib- brorum Primogeniturae Cesariæ, de quorum existentia clare confabat, ex eo potissimum quod D. Principia Son- nentilio judicialiter receperat, & cpi de lege refutare se obligaverat; Ac rursus inibi pro rati exhibitione actum fuerat separato, & particulari iudicio ex integrō coram Sacra Rota Justice competenti instruicto; unde nihil pro- ficer posuit ad resolutionem dubii emergentis, dum ex- pectat licentia rimandi integrum Archivium, in quo in- finiti contineri posunt scripturae ad causam presenti non facientes nulla facta specificacione, & individuatione par- ticularium documentorum, & quod plus est, facta est hu- iusmodi instantia nostro Tribunali habenti iurisdictionem 37 restringat ad definitionem duorum tantum articulorum: de probat. Amat. var. ref. 1. 27. n. 31. Rocc. dis. 5. n. 12. Rot. coram Coccin. decis. 1901. n. 18. in fine, & decis. 709. n. fin. coram Merlino.

Non obstante, quod D. Dux Salvianus sit successor in

primogenitura Cardinalis Antonii Mariae, & in illius aug-

mento facto per Dux Franciscum Mariam; quoniam

tales tituli particulares suffragari possunt Duci ad effec-

tuum petendi scripturas concernentes dictas primogenitu- ras, & ad quas est ejus ius refractum, non vero rimatio- nem, & perculationem omnium, & quacumque existentium in Archivio domus Salviani, cum qualitas

universalis succeditris resūat penes papillam, que est

hæres ultimi Ducis Antonii Mariae Patris, ac etiam vo-

cata in primogenitura Cardinalis Bernardi Salviani; unde

super scripturis concernentibus has hereditates, & ex-

istentibus in eodem Archivio, nullum jus dicto Duci com-

petere potest; ceterum hæc petitiō fieri debet cum parti- culari infantia coram suo iudice ordinario, & non in hoc

Sacro Tribunali per compromissum electo ad dirimendas

dias tantum differentias concernentes jocalia, & tabulas

pictas, & quodam canones domus Salviani, cum com-

promissum sit stricti juris, non excedens causas in eo ex-

prefatis, Cor. consil. 168. num. 3. vol. 1. & consil. 293. num. 5. & num. 13. vol. 3. Menoch. de arbit. lib. 1. quæst. 99. num. 3. & plene exornata Roland. à Valle consil. 28. num. 34. cum seqq.

Adden. ad Burratt. decis. 14. num. 45. & seqq.

Neque referit, quod actio ad exhibendum fit actio pre-

paratoria, quo proinde coram iudicibus compromissariis

proponi valeat; quoniam hæc conclusio applicaretur, quo-

tiones aliquæ petentiarum particulares scriptura ad causas

compromissariæ facientes, & doceretur of illarum exi- stentia, in quibus terminis loquuntur autoritates conge-

stæ per defensores Ducis Antonii Mariae; fecus vero quan-

s. u.

SUMMARIUM.

- F**ideicommissum in primo testamento institutum, censetur ademptum, si in secundo testamento de eo non fuerit mentio, vel repetita.
- 2 Secundum testamentum revocat primum, & omnia in eo contenta, nisi legantur repetita.
- 3 Mutatio voluntatis regulariter non presumitur.
- 4 Ademptio fideicommissi abet concludenter probari.
- 5 Verba ursuus dispositions conciliari debent, ne sequatur ademptio.
- 6 Ademptio fideicommissi non presumitur, quando, verba in eodem testamento, vel in testamento, & codicilli: scimus vero quando agitur de aliis testamentis.
- 7 In uno, codicem testamento non est verisimile, quod quia ordinaverit duas diversas dispositiones; ideoque qui praecepit prioris fideicommissi ademptum, iam probare debet.
- 8 Codicilli sunt pars, & appendix testamenti.
- 9 Quando agitur de diverso testamento, quia secundum est de beneficiis primi, & contentum in eo, sunt praeterea voluntatis per severaniam id significativa tenore.
- 10 Si secundum testamentum confirmat primum, tunc licet primum rumpatur, tamen disponit in eo substitutum, vel iure codicillorum, vel iure fideicommissi.
- 11 Id tamen non procedit, quando in secundo testamento testator a generali confirmatione aliqua exceptuavit, & quod ea diverso modo disponuit. C. num. 14. & 30.
- 12 Exceptio, licet firm in non exceptis regulam, tamen ab ista separata exceptuatur.
- 13 Idem ob excipere aliquid a generali confirmatione, ac illud non confirmare.
- 14 In generali confirmatione non comprehenditur causus, de quo specialiter disponitur.
- 15 Ad immutanda solum legatum factum in priori testamento sufficit, non fiat codicilium: fecus vero si immutari debet aliquid circa substitutionem primi testamenti, circa scilicet institutionem, quia tunc requiritur novum testamentum.
- 16 Dispositio in primo testamento per secundum confirmata valent in omnibus, prout queruntur in iure, quia suuntur in secundo specialiter disposita.
- 17 Confirmatio primi testamenti non extenditur ad id, quod specialiter in secundo fuit exceptum.
- 18 Substitutiones non sunt compendiaria, & immutata.
- 19 Expressum dicitur, quod venit in necessariam consequentiam expressorum; & ex iure, & nominis, seu ex alia essentia.
- 20 Ademptio legatorum, & fideicommissi, potest fieri etiam simplici, & nuda voluntate, & de amittitur a verbis contrariis, & num. 26.
- 22 Quo sunt appositi ad effectum addendæ, importare non possunt ademptum.
- 23 Dare de nova praesuppositione mutationem, & ademptionem.
- 24 Exceptio natura est recedere quod excepta a priori dispositione.
- 25 Verba addere, & adjungere, possunt importare ademptionem, quando ita suaderet mens testatoris.
- 27 Non refutant, quod adiutor nova dispositione fuit cum ademptione antiqua, & mutatio stare neguit absque eo quod aliquis diverso modo addatur, vel subjungatur.
- 28 Quando verba subrogationis preferuntur alterum, & titulum novum, tunc non inducunt in subrogato repetitionem qualitatem, & omnes appositorum persona, cui fit subrogatio.
- 29 Hares institutus in testamento confirmatorum primi, debet esse contentus rebus sibi dati, & censetur hares universalis cumonere resistentem hereditibus scriptis in primo.
- 31 Quando variari titulus relatus de haren particulari ad universalem, tunc primum relatum confirmatorum primi affutum naturam trebellianam.
- 32 Res reliqua instituta in secundo testamento confirmatorum primi affutum naturam trebellianam.
- 33 Trebellianam liberet debetur hares, nec debet restituiri, nisi tacite, vel expressè id à testatore sit demandatum.
- 34 Gravamen ademptionis rei in primo testamento reliqua iuris, trahi non potest ad causam rem in secundo testamento primi confirmatione haredi instituta debitora iure trebellianam, nisi expressè positione fuerit.
- 35 Trebellianam detrahenda a filii, quibus unica quarta debet esse, impetratur in legitima.
- 36 Et tunc talis trebellianam non recipit onus, scimus non recipit legitima.
- 37 Legatum aliqui reliquum cum onere fideicommissi, si iterum

positionibus ordinata, & propterera cum in priori ipsius testamento anni 1545, Vineam legasset Cardinali Joanni, eique substitueret Cardinalem Bernardum, Alamannum, alios ejusdem testaticis filios, & ex eis nepotes, huiusmodi Alamanni substitutio, utporè in ultimo posteriori testamento expressè non revocata, censeri debebat in eodem repetita, itaut cum modernus Dux Antonius Maria de Salvatiis se bonorum Alamanni successorem esse contendant, ad ipsum siue dicta Vinea pertinere debet.

Siquidem te iterum funditus, & accurate per Dominos perspecta, constat remansit Sacri Tribunalis iudicium, prædictam Alamanni substitutionem, demandata in testamento anni 1545, non fuisse confirmatam, vel repetitam, sed ademptam in posteriori, & ultimo anni 1553, & quidem ex eisdem rationibus uberi calamo perpenitus in alia decisio, qua quanto strictius fuerunt examinata, tanto clarior elucebitur viva fuit. Inter quas rationes, ea fuit primo loco ponderata, quod universa Doctorum schola convenit in propositione, quod fideicommissum institutionum in primo testamento, dicitur ademptum in secundo, si in eo nulla de illo sit facta mentio, confirmatio, & expressa repetitio. Text. in Statut. Florus, ff. de jure, scilicet l. 1. 2. ff. de leg. 2. & ex professo docent Castren, in Charedes palam 21. §. Si quid, ff. de testam. Card. Mantici, de consol. ultim. vol. lib. 12. s. 1. num. 36. Menoch. de presump. lib. 4. pres. 176. Fusar. de subst. queat. 451. n. 1. Camarelli de legat. lib. 7. quaq. 26. cum aliis relatibus in decisione causa §. 17. Ea quidem ratione, quia posterius testamentum destruit, adiunxit, & annihilat primum, ac omnia, & singula in eo contenta, quatenus non legantur expressè repetita, & postiore infra, quibus mod. regiam, inserv. l. scilicet priore. ff. ad San. Conf. Trebell. Bolognetti, conf. 15. num. 25. cum aliis p. Altograndi, conf. 78. num. 14. & conf. 79. num. 4. lib. 1. Rota coram Seraph. decis. 123. nam. 1. & 2 & coram Pen. dec. 49. num. 2. 3. & dec. 58. num. 7. 8. 9.

3 Qua de re, licet regulariter voluntatis mutatio non presumatur, l. cum tacitum, ff. de probat. l. Lucius Titini, ff. de leg. 2. adeoque prætentandis fideicommissi ademptionem, tenetur illam probare, l. cum his statut. ff. de donat. inser. vir. & uxor. & quoties verba sequentia dispositionis aliquid operari valent, ambò conciliandæ veniant, ne sequatur ademptio.

4 Reputacionis natura est, omnia adamantis referre, nec quidquam alterare, aut mutare.

5 Confirmatio confirmata est tantum, quia in actu confirmatoria non apparent sublati, & immutata.

6 Substitutiones non sunt compendiaria, & addenda.

7 Cuiuslibet permitteretur fiam voluntatem permanutare, prædicta que non si inveniendum, cur sit disponit, sed inspicienda, quia disponit.

8 Quod de re, licet regulariter voluntatis mutatio non presumatur, l. cum tacitum, ff. de probat. l. Lucius Titini, ff. de leg. 2. adeoque prætentandis fideicommissi ademptionem, tenetur illam probare, l. cum his statut. ff. de donat. inser. vir. & uxor. & quoties verba sequentia dispositionis aliquid operari valent, ambò conciliandæ veniant, ne sequatur ademptio.

5 ex Alexander, conf. 169. num. 4. lib. 5. Corn. conf. 155. num. 3. lib. 2. cum pluribus aliis concordantibus; haec tamen, finis leque propositiones applicari possent, si ageretur de duabus voluntatibus, exppositis in una, & eadem scriptura, vel in testamento, & codicillis; numquam vero, quoties, ut in praesenti casu, res est de geminis dispositionibus expressis in dubius testamenti; ob eam discrimen rationem, quia in prima hypothese, cum verisimile non sit, ut in una, eademque scriptura demandetur gemina diversa ordinationes, eademque inversim illud mittere respectu testamenti, & codicilli, dum illi sunt pars, & appendix ipsius testamenti, l. 2. in princ. ff. de jure Codicil, ea propter præsumptiones suis in talibus repugnanti mutationi voluntatis, & per consequens dicens fideicommissum apostolus in parte testamenti, fuisse ademptum in alia ejusdem parte, vel in codicillis, tenetur factum huiusmodi concludenter probare. In secunda vero hypothese, quia posterius testamentum suæpè natura inducit presumptionem mutationis voluntatis, expressa in priori, adeoque de sui essentia destruit, & revocet omnia in illo contenta; hinc prætentandis eiusdem voluntatis perseverantiam in secundo testamento, & repetitionem fideicommissi, debet illam clavis, & lucidissimis probacionibus verificare, ut ex pluribus probat decisio causa §. 18. 19. & 41. quibus adduntur, hanc eadem facientes distinctionem, Ceph. conf. 3. n. 27. & seqq. Natt. conf. 476. num. 16. Peregrin. conf. 478. num. 31. Grat. cap. 5. 30. num. 1. si que ad 9. Cyriac. contr. 168. num. 40. & 53. cum plur. seqq. Rota coram Merlino decis. 273. num. 1. & seq. decis. 347. num. 2. & 3. part. 14. & decis. 222. num. 3. & 9. part. 18. recent. rom. 1.

Nec turbat, quod præmissæ theoreæ procedant in hypothese duorum testamentorum, quorum secundum remittit revocatorum primi, adeoque non applicentur in causa, in quo secundum testamentum confirmat primum, in quibus terminis, licet posteriori rumpat primum, itud tamen sustineret de tamquam codicillis, fuisse in jure fideicommissi, ut statutum text. in l. post humus præteritus, ff. de Paganus, ff. de inst. r. r. r. & irrit. fati. scilicet l. qui priore, ff. ad San. Conf. Trebell. & tenent. Natt. conf. 483. num. 3. & conf. 484. num. 7. & conf. 527. num. 10. Ceph. cap. 73. num. 11. Altograndi, conf. 78. num. 14. & conf. 79. num. 4. & 6. Mart. de success. leg. par. 4. qu. 4. art. politio-

positionem in illo exarata, voluerit variare à prima voluntate, ab eaque in omnibus recedere, iuxta indecomum, & naturam actus testamentarii, alia frustra, & omnino frustra uia fuisse hoc modo testandi, quia ad immutanda aliqua legata facta in testamento, necesse non habebat testatrix novum facere testamentum, sed exuberabat codicillus, & tunc demum necessaria est nova factio testamenti, quando immutare contingit aliquid circa illius substantiam, nempē circa institutionem universalem, ut magistrilater docuit Caffren, in. b. b. 6. s. quia. n. 8. ff. de c. & se. & consentanea, Cajm. in par. l. 6. Cod. Infinianus tis. 36. de Codicillis, ubi ait: *Quid qui possidit testamentum aliud ei detrahere, vel addere, aut emendare volunt, non alia ratione possunt, quam per Codicilos; Testamentum enim Testamento emendari, non superposse potest;* Codicillus Codicillogon tuncum mutari, sed super posse.

His consequenter non urgat, quod text. in d. leg. se quiprava, ff. ad sen. Conf. Trebelli, loquens de duobus testimentis, ita ut, quod disposta in primo confirmato per secundum, valeant jura fideicommissi in omnibus, praeterquam in his, quae specialiter in contrarium scripta fuerint, ibi. — Et ita intellegendum est, non aliud, sed aliud, specialiter in contrario in sequente testamento fuerit scriptum — unde inferatur, quod cum in ultimo testamento Lucretius nihil scriptum fuerit contrarium dicta substitutioni Alamanii, illa uti comprehensa in generali confirmatione censeretur debet repetita.

Quoniam DD. amplectentes dictam regulam certissimam, quod scilicet confirmatione primi testamento non extendatur ad id, quod specialiter in secundo fuerit exceptum, ut deciditur in d. l. q. priore, ff. ad sen. Conf. Trebelli, & in figura eiusdem, ac in glo. verb. specialiter, cuius verba ad literam transferuntur in prima decisione §. 24. confuerunt predictam regulam, prædictique Textus partem applicari absque dubio cuius presenti, ajetes substitutionem Alamanii esse specialiter exceptam à parte confirmatione prius testamento, ex ea ratione, quia ut dictum est, Lucretia testatrix à generali confirmatione dispositorum in antecedenti testamento, literali exceptione abfuit, & segregavit ea, quae prius disposerat circa bona relicta Cardinali Joanni, non solum respectu illorum praetexto, sed etiam importat realem, effectivam, & substantiam ademptionem; importat fāne casationem substitutionis Cardinalis Bernardi Joanni fratris, nam is à substituto, qualis erat in primo testamento, effectus est in secundo, cum ipso Joanne summi institutus, cum alius incompatibilitatis in p̄na pondere, & per consequētē dicta additionativa exceptio præferat ademptionem modis hōnorum relictorum Joanni, ut proinde tertius modus firmum & firmissimum, quod testatrix uia non fuit d. verbis addere. Adiungere, ad indigentium, quod nihil volebat adimere ex dispositis in antecedenti testamento, sed ad explicandum ipsius mentem extitisse, quod ex dispositiōnē jam factis, & conti matris, unam volebat circa controveria bona excipere, & immutare, ac de novo facere, prout de facto fecit.

Cumque hanc novam dispositionem exarasset per testatum, inde sequitur, quod ultra illas ademptiones, & revocationes dispositorum in primo testamento, que litteraliter leguntur expressè in secundo, ut est ademptione medietatis d. bonorum prius relictorum Joanni, venient etiam alia tacite ademptiones, quas essentia testamenti generativer, & specialiter inducere solet, etiam fine illarum litterali expressione, ex supra firmatis, & animadversorū, quae de iure optime fieri potest nuda, seu tacitavoluntate, seu verbis contrastis, sive quibuscumque aliis, ex leg. s. quiprava 13. ff. de adm. leg. & ibi. Gloss. in verb. nuda, & in iustit. in prī. r. de adm. leg. ubi omnes Institutiss, cum aliis relatis in præterita decisione §. 9.

Absque eo, quod huinsim discursu adversetur declaratio facta per testatrix, quod eius intentio per factum ultimi testamenti fuerit, aliquid addendi, & subiungendi priori testamento, dum in proposito dixit, *nelle pro pace, & quicquid successorum, ordinis, aliis per eam dare, addere, & adjungere, & domini eidem de nova dare;* & in parte dispositiva subiunxit similia verba, ibi, excepto quod illi addidit, & subiungit, ex quibus magno strepitu interfici pretendebatur, quod dicta exceptio bonorum, utpote facta per viam additionis, trahi, & retroqueri nequeat in ademptione substitutionis Alamanii, ex Hondon, cons. 91. n. 48. Spad. conf. 280. n. 6. Pegal de majorat, p. 1. cap. 4. num. 67. & in hisce terminis. Mant. conf. 282. num. 19. Palm. Nepl. allegat. 89. n. 34.

Etenim vero excusis partibus testimenti in objecto rela-

tis, patet manifestè, quod testatrix verba illa addere, & subiungere, non accepit in iuncto eius significati pro inductione nove, & separate dispositio superadjecta antiqua, citra illius mutationem, & revocationem; sed ea prout ad effectum decalarandi, quod circa aliqua bona, que erant, ut postea specificavit) illa, quae anteā reliquerat Cardinali Joanni, intendebat, novam ad dendo dispositiōnem, recedere ab antiqua, etiam per viam ademptionis, quam sane genuinam eus mente declaravit verbi, & factō: verbi, quia non dixit solū, quod ordinis alias dato volebat, etiam dare de novo, & deinde est istem de novo dare: date auctem de novo præsupponit mutationem, & ademptionem, gloss. in leg. l. 1. de moment. p. 1. f. 1. apell. verbo reformacionem, Alex. in. juris gentium, f. ad e. ff. de p. & egredie Bald. in. leg. p. 1. p. 1. c. de p. Brus. trad. argument. 3. p. 1. p. 1. n. 38. & 45. & eandem voluntatem absolutam dandi de novo aperuit, ibi. — spicilegio Cardinalis Et. Episcopis de novo b. e. s. universales in d. bonis inservit. Ergo Testatrix per verbum, addere, & subiungere, non intellexit excludere, sed in modis volebat includere, & declarare additamentum per viam ademptionis. Rursus, qui ab illis, que anteā scripterat, dixit velle excipere, & de facto excepti disposita circa bona prius relicta Cardinali Joanni; natura autem exceptionis præferat recessum quod excepta ab antecedenti dispositione, gloss. in l. item 24 Laboris in verbis p. 1. ff. non hercund. lata rem. & conf. 1. Conf. Trebelli, Alciat. conf. 4. n. 17. 1. 8. & conf. 4. n. 13. lib. 5. Si ergo testatrix addendo exceptit, certe addidit per viam ademptionis, & revocationis in ipsa exceptione confitentis, & non per modum simplicis additionis; alia superfluum erat procedere per viam exceptionum, cum volens antecedenti dispositiōni novam adjungere finis prioris revocatione, opus non habebat ab antiqua aliquid excipere, sed sufficiat, quod simpliciter superaddat, ut patet ad sensum.

Et quod testatrix verbis expressit, facto comprobavit, nam totum illud, quod exceptiendo literaliter addidit, & subiungit, importat realem, effectivam, & substantiam ademptionem; importat fāne casationem substitutionis Cardinalis Bernardi Joanni fratris, nam is à substituto, qualis erat in primo testamento, effectus est in secundo, cum ipso Joanne summi institutus, cum alius incompatibilitatis in p̄na pondere, & per consequētē dicta additionativa exceptio præferat ademptionem modis honorum relictorum Joanni, ut proinde tertius modus firmum & firmissimum, quod testatrix uia non fuit d. verbis addere. Adiungere, ad indigentium, quod nihil volebat adimere ex dispositis in antecedenti testamento, sed ad explicandum ipsius mentem extitisse, quod ex dispositiōnē jam factis, & conti matris, unam volebat circa controveria bona excipere, & immutare, ac de novo facere, prout de facto fecit.

Cumque hanc novam dispositionem exarasset per testatum, inde sequitur, quod ultra illas ademptiones, & revocationes dispositorum in primo testamento, que litteraliter leguntur expressè in secundo, ut est ademptione medietatis d. bonorum prius relictorum Joanni, venient etiam alia tacite ademptiones, quas essentia testamenti generativer, & specialiter inducere solet, etiam fine illarum litterali expressione, ex supra firmatis, & animadversorū, quae de iure optime fieri potest nuda, seu tacitavoluntate, seu verbis contrastis, sive quibuscumque aliis, ex leg. s. quiprava 13. ff. de adm. leg. & ibi. Gloss. in verb. nuda, & in iustit. in prī. r. de adm. leg. ubi omnes Institutiss, cum aliis relatis in præterita decisione §. 9.

Absque eo, quod huinsim discursu adversetur declaratio facta per testatrix, quod eius intentio per factum ultimi testamenti fuerit, aliquid addendi, & subiungendi priori testamento, dum in proposito dixit, *nelle pro pace, & quicquid successorum, ordinis, aliis per eam dare, addere, & adjungere, & domini eidem de nova dare;* & in parte dispositiva subiunxit similia verba, ibi, excepto quod illi addidit, & subiungit, ex quibus magno strepitu interfici pretendebatur, quod dicta exceptio bonorum, utpote facta per viam additionis, trahi, & retroqueri nequeat in ademptione substitutionis Alamanii, ex Hondon, cons. 91. n. 48. Spad. conf. 280. n. 6. Pegal de majorat, p. 1. cap. 4. num. 67. & in hisce terminis. Mant. conf. 282. num. 19. Palm. Nepl. allegat. 89. n. 34.

Minut.

Minusque ad excludendam ademptionem sep̄dīcta substitutionis Alamanii refragatur, quod testatrix Cardinali Joanni subrogaverit Episcopum Bernardum, ibi. illi in tonum subiungit, & subrogavit, & in ejus locum, s. actum, & privilegium posuit — & etiam ibi — in quod præmonitio p. 1. pinianus 4. ff. vid. & plenē docet Peregr. de p. art. 3. n. 49. Unde quatenus trebellianica est gravata onere, istud ipsojure ablatum dicuntur, dum legitima de jure natura o. 36 min. relictus gravamen, ad text. in. quoniam in priorib; C. de inoff. testam. cum aliis famigiat.

Alterā aquē solidā ratio, moveat Dominos ad statuendum, quod subtilitas Alamanii ordinata in priori testamento fuerit adempta in ultimo, ex exitu, quia medietas bonorum relicit in primo Cardinali Joanni, fuit in fundo eidem interū collata unde locum obtinet censura Text. in l. s. libi. ff. de adm. leg. & l. non ad ea, ff. de condit. & demonst. ubi statuit, quid si res certa alia relicta sit cum onere fideicommissi, & heres, quasi quod ex natura talis subrogationis, quemadmodum Joannes gravabatur res, tuere Alamanii, & ex illo nepotibus, sic etiam conferi debet gravatus Bernardus in ejus locum subrogatus.

Siquidem placuit solidā responsio data huic obiecto in alia decisione sub §. 36. & 37. quod dicta verba non continent subrogationem ademptionis unius loco alterius,

adēcū sublata de medio Persona Joannis, in ejus locum posita persona Bernardi, in quo themate procedere possunt autoritates contrariae; sed continent parificatam contumescionem, & coquam subtilitate Joaninis, & Bernardi cum reciproca inter ipsos subtilitate, ut demonstrat illud verbum subiungit, annexum alteri subrogavit, & confirmit alia verba, univeralitatis eius successori, & heres, & converso, ex quibus oculariter deprehenduntur, quod testatrix non adiercit verba subrogationis animo, & intentione repudiari omnia onera adiecta in prima testamento Cardinali Joanni, sed animo inducendi novam institutionem, & substitutionem reciprocum favore ipsius Joannis, & Bernardi, non contentas in primo testamento; quando autem verba subrogationis præferant auctum novum, præscindunt a priori titulo, nūquā inducēnt in subrogatum repetitionem qualitatis, & onerum, que prius data fuerant perficie, cui fit subrogatio, & quod fit translatio, ex notariis per Peregr. de p. art. 16. num. 98. ver. præmpt. Caius. conf. 137. volum. 1. num. 3. Cafareg. ad Stat. Jan. rom. 1. 76. num. 12. cum aliis in præterita decisione §. 36. & 37.

Quatenus vero scribentes pro Duce insisterent in citata l. s. quiprava, priore, ff. ad sen. Conf. Trebelli, ubi statuit, quid heres institutis in secundo testamento confirmatorio primo debet esse contentus rebus sibi datis, adēcū cum Pan-

29 gnam cum duobus testamentois decederet nequeat, heres in re certa scriptis in secundo testamento, censeatur heres universalis cum onere restituendi hæreditatis scriptis in primo ea, que in primis testamento relicta fuere; ut aliqui ex Dominis sedulū, & accurate ponderabant; quod applicando decisionem prædicti Textus ad easum nostram secundi testamento, nūquā non resultat ea generica confirmatio omnium præcedentis dispositorum in primo testamento, & fideicommissi, quod in secunda non legitur; que scribendi varia inducit presumptum mutare voluntatem, maximē quando fit per intercalum, ob quam causam leges statuerunt illam regulam generalem, quod in secunda dispositio, Tum quia, ut supra vidimus, illa postremam impetracione anni 1603. Et fundat eorum opinione in duplice solidissima ratione ad exclusione fundamenti contraria sententia, quarum prima est, quod præcipua ratio Tex. in l. s. libi. non habet in eo tantum, ne legatum in secunda dispositio relictum reddatur inutiliter, sed in hoc, quod posterior scriptura continet formam dispositiōnis, diversam a prima, dum in ista legitur onus, & fideicommissum, quod in secunda non legitur; que res contenta in primo testamento.

30 Tum etiam, quia supponitur variatus titulus relicti de hæredi particulari ad universalem, quod multo magis indicat ademptionem, Caffren. conf. 137. in 3. dub. lib. 1. Cravett. in lib. 1. art. 1. ante num. 83. Peregr. de p. art. 16. num. 98. ver. intellige. Tum denū, quia si pariter supponitur, quod res legitur in secundo testamento, quod agitur, invenit naturam trebellianica, ut per d. Text. bene notari Roman. ibidem, cum quo concordantia interpres, nempe Bart. Alex. Imol. Ang. Aret. Claud. Serel, aliqui plene manu allegari per Menoch. conf. 1020. n. 21. ista trebellianica de jure liberet est debita hæredi, & nullum recipit onus restitutio, vel gravaminis, nisi exp̄s fit ser. 31 pum, vel taciti inducēnt ex conclusiōnibus argumentis, & conjecturis, iuxta communiorē opinionē, de qua Grat. dicit. 888. n. 1. Rot. cor. san. mem. Alex. VIII. dec. 28. num. 38. & in notariis decisib; editis in Romana trebellianice de Rupolis cor. bon. mem. Emerix inter suas la. 940. & 968. confirmatis coram R.P.D. meo Priolo, & bo. mem. Benicafā.

Nullum autem ex hisce gravaminibus adest in præsentia, non equidem exp̄sum, quia in secundo testamento nullum verbum habetur de substitutione Alamanii; nec minus tacitum definiit quod ex generali confirmatione dispositiōrum in primo testamento adiecta in secundo, quia substitutio Alamanii, quod controversiam Vineam ordinata in primo testamento appolita fuit Vineæ relicta titulō legati, quod datur ad hominem, ideoque trahi non potest ad

32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100 101 102 103 104 105 106 107 108 109 110 111 112 113 114 115 116 117 118 119 120 121 122 123 124 125 126 127 128 129 130 131 132 133 134 135 136 137 138 139 140 141 142 143 144 145 146 147 148 149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 159 160 161 162 163 164 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175 176 177 178 179 180 181 182 183 184 185 186 187 188 189 190 191 192 193 194 195 196 197 198 199 200 201 202 203 204 205 206 207 208 209 210 211 212 213 214 215 216 217 218 219 220 221 222 223 224 225 226 227 228 229 230 231 232 233 234 235 236 237 238 239 240 241 242 243 244 245 246 247 248 249 250 251 252 253 254 255 256 257 258 259 260 261 262 263 264 265 266 267 268 269 270 271 272 273 274 275 276 277 278 279 280 281 282 283 284 285 286 287 288 289 290 291 292 293 294 295 296 297 298 299 300 301 302 303 304 305 306 307 308 309 310 311 312 313 314 315 316 317 318 319 320 321 322 323 324 325 326 327 328 329 330 331 332 333 334 335 336 337 338 339 340 341 342 343 344 345 346 347 348 349 350 351 352 353 354 355 356 357 358 359 360 361 362 363 364 365 366 367 368 369 370 371 372 373 374 375 376 377 378 379 380 381 382 383 384 385 386 387 388 389 390 391 392 393 394 395 396 397 398 399 399 400 401 402 403 404 405 406 407 408 409 409 410 411 412 413 414 415 416 417 418 419 419 420 421 422 423 424 425 426 427 428 429 429 430 431 432 433 434 435 436 437 438 439 439 440 441 442 443 444 445 446 447 448 449 449 450 451 452 453 454 455 456 457 458 459 459 460 461 462 463 464 465 466 467 468 469 469 470 471 472 473 474 475 476 477 478 479 479 480 481 482 483 484 485 486 487 488 489 489 490 491 492 493 494 495 496 497 498 499 499 500 501 502 503 504 505 506 507 508 509 509 510 511 512 513 514 515 516 517 517 518 519 519 520 521 522 523 524 525 526 527 528 529 529 530 531 532 533 534 535 536 537 537 538 539 539 540 541 542 543 544 545 546 547 547 548 549 549 550 551 552 553 554 555 556 557 557 558 559 559 560 561 562 563 564 565 566 567 567 568 569 569 570 571 572 573 574 575 575 576 577 577 578 579 579 580 581 582 583 584 585 585 586 587 587 588 589 589 590 591 592 593 593 594 595 595 596 597 597 598 598 599 599 600 601 602 603 603 604 605 605 606 607 607 608 608 609 609 610 610 611 611 612 612 613 613 614 614 615 615 616 616 617 617 618 618 619 619 620 620 621 621 622 622 623 623 624 624 625 625 626 626 627 627 628 628 629 629 630 630 631 631 632 632 633 633 634 634 635 635 636 636 637 637 638 638 639 639 640 640 641 641 642 642 643 643 644 644 645 645 646 646 647 647 648 648 649 649 650 650 651 651 652 652 653 653 654 654 655 655 656 656 657 657 658 658 659 659 660 660 661 661 662 662 663 663 664 664 665 665 666 666 667 667 668 668 669 669 670 670 671 671 672 672 673 673 674 674 675 675 676 676 677 677 678 678 679 679 680 680 681 681 682 682 683 683 684 684 685 685 686 686 687 687 688 688 689 689 690 690 691 691 692 692 693 693 694 694 695 695 696 696 697 697 698 698 699 699 700 700 701 701 702 702 703 703 704 704 705 705 706 706 707 707 708 708 709 709 710 710 711 711 712 712 713 713 714 714 715 715 716 716 717 717 718 718 719 719 720 720 721 721 722 722 723 723 724 724 725 725 726 726 727 727 728 728 729 729 730 730 731 731 732 732 733 733 734 734 735 735 736 736 737 737 738 738 739 739 740 740 741 741 742 742 743 743 744 744 745 745 746 746 747 747 748 748 749 749 750 750 751 751 752 752 753 753 754 754 755 755 756 756 757 757 758 758 759 759 760 760 761 761 762 762 763 763 764 764 765 765 766 766 767 767 768 768 769 769 770 770 771 771 772 772 773 773 774 774 775 775 776 776 777 777 778 778 779 779 780 780 781 781 782 782 783 783 784 784 785 785 786 786 787 787 788 788 789 789 790 790 791 791 792 792 793 793 794 794 795 795 796 796 797 797 798 798 799 799 800 800 801 801 802 802 803 803 804 804 805 805 806 806 807 807 808 808 809 809 810 810 811 811 812 812 813 813 814 814 815 815 816 816 817 817 818 818 819 819 820 820 821 821 822 822 823 823 824 824 825 825 826 826 827 827 828 828 829 829 830 830 831 831 832 832 833 833 834 834 835 835 836 836 837 837 838 838 839 839 840 840 841 841 842 842 843 843 844 844 845 845 846 846 847 847 848 848 849 849 850 850 851 851 852 852 853 853 854 854 855 855 856 856 857 857 858 858 859 859 860 860 861 861 862 862 863 863 864 864 865 865 866 866 867 867 868 868 869 869 870 870 871 871 872 872 873 873 874 874 875 875 876 876 877 877 878 878 879 879 880 880 881 881 882 882 883 883 884 884 885 885 886 886 887 887 888 888 889 889 890 890 891 891 892 892 893 893 894 894 895 895 896 896 897 897 898 898 899 899 900 900 901 901 902 902 903 903 904 904 905 905 906 906 907 907 908 908 909 909 910 910 911 911 912 912 913 913 914 914 915 915 916 916 917 917 918 918 919 919 920 920 921 921 922 922 923 923 924 924 925 925 926 926 927 927 928 928 929 929 930 930 931 931 932 932 933 933 934 934 935 935 936 936 937 937 938 938 939 939 940 940 941 941 942 942 943 943 944 944 945 945 946 946 947 947 948 948 949 949 950 950 951 951 952 952 953 953 954 954 955 955 956 956 957 957 958 958 959 959 960 960 961 961 962 962 963 963 964 964 965 965 96

dispositio excludens onus, & fideicommissum, cuius remissio est favorabilis, & inducere olofa, ut ex text. in. *lubetore*, §. *Eccles filia*, de onig. aliisque concord, intrinsecus racinuntur Silvan. *conf. 64. n. 19. § 24. 5. Sexto aduentorum*, Menoch. *conf. 624. n. 1. & conf. 1020. n. 17. & magistratibus relictis Natt. 14. n. 11. idem Menoch. de pref. lib. 4. pref. 174. n. 22. Ger. Spin. *d. conf. 82. n. 9. 12.**

Quibus statibus, immutato defensores Dux Salvati deciamatorie aebant, opinione Cephalii esse communiter rejectas; quia veritas est, quod habet plures, & gravissimas sequaces forsan majoris numeri eorum, qui sectantur Nastam, cum specie speciali discrimine, quod sequaces Cephalii obseruant rationes, quas contraria non expenderunt, ut inquit Odd. *d. conf. 98. n. 36.* Nec vis facienda est in d. 127. Card. de Luc. *d. fideic.* ubi testatur, quod opinio Nattae sit magis vera, ac fundata, quia non examinavit tormiter materiam, & mirum est, quod allegat Peregri. de fiduc. art. 18. n. 33. tanquam testanten de veteri opinione Nattae, quia Peregri, in hoc loco non agit de hac quod hinc, eam tam in tractat. in art. 16. sub n. 101. ubi potius videtur inclinare pro opinione Cephalii, & Menochii.

Imo si in casu Nattae in terminis non posterioris restamenti, sed posteriorum Codicillorum, tot Clauici Doctores sententiar contra opinionem illius, certe multo magis ita respondunt in casu praesenti: Nam Natta confundit in hypothesis, quod inituitus Carolo, & Sebastianio in posteribus, testator ptegaverat Carolo quadam Castrum cum onere restituti Sebastiani fratri, & eius filiis, descenditibus masculis, quemus dictus Carolus decedet sine filiis, & postea in Codicilliis nihil disponitum est antecedenter dispositionem, dictum Castrum reliquerat ambois dd. neptibus, & in careris contentis tabulas confronnavit. Si igitur in illo caso tantus confititus repurbit inter DD. certe in hoc, ut quo agitur, res transire debeat, malitia maiori facilitate pro ademptione antecedenter substitutionis, tum quia secundum relatum est per viam testamenti, in quo unice, & de novo dispositum fuit de bonis prius relatis Card. Joanni; tum etiam quia in hoc casu variatio non stat simplieriter in substitutione, sed progedicitur ad substitutionem, ut infra dicatur.

Unde dispositio text. in d. l. p. lib. 1, in casu praesenti militia sine illa difficultate, quia, ut dictum est, hic non agitur de re legata uni, & postea eidem quod dimidium, & alteri quod aliud dimidium, in uno, & eodem testamento, seu in testamento, & codicilliis, qui erat caus. d. l. p. lib. 1, sed agitur in duobus testamento factis post longum intervalum, in quibus terminis etiam Natt. *d. conf. 476. n. 17. & eius affecte admittunt, quod onus adiectum in primo legato non conferit repetitum in secundo, ut plene firmat decisio præterita s. 19. & in specie recte nota Mans. *conf. 282. n. 18. & conf. 545. n. 2.**

Allud efficac fundamentum pro exclusione controversie ademptionis petitus fuit ex eo, quod testatrix in ultimo testamento noviter dispositus de Vinea una cum aliis bonis facta speciali commemoratione reliqui de illis ante facti favore Cardinalis Joannis, ut ex verbis, ibi 2. in omnibus sp. testaricis rebus, & bonis &c. in quibus ipsa D. Testatrix habens institutum bernardum. Joannis Episcopum Portuense. &c. seu legatarium, prolegatarium, seu fiduciarius universalem, seu particularem & seu etiam uirficiariu, etiam datus sibi substitutus, &c. in totum substitutus. Subrogavit &c. R. P. D. Bernardum &c. Quoties autem testator facit secundum legatum cum commemoratione primi, censetur voluntarie primum legatum adimere, 1. sicut s. de adm. leg. & in s. 1. ins. 47. Mante. de cons. n. 1. v. lib. 12. iii. 4. num. 10. 11. Mart. de fideic. part. 4. 9. 18. art. 10. 12. 107. de Marin. ref. iur. lib. 2. c. 162. n. 8. 9. Rota coram Bich. *dec. 168. in fine, & dec. 347. n. 1. p. 14.* five secundum legatum sit factum in codem testamento, five in Codicilliis, five etiam sit factum favore eiudicem primi legatarii, five diverse perf. ex plene concepsis, per Bellon. *de jur. aco. 1. 1. iii. 5. q. 12. n. 18.* ubi quod haec non dicitur ademptio coniecturalis, sed imo evidens, & manifesta, oriens ex eo, quod est inditum mutata voluntatis, & prorsus nova dispositio dicere, quod nunc reliquuntur Tito id, quod prius reliquit Cajo.

Nec refert, quod hic non disputetur de ademptione legati, de qua locutum Bellon. & alii supra laudari, sed de ademptione substitutionis Alamanni, tum quia rememorata fuit præcisè etiam hac substitutione, ibi *datus etiam f. b. substitutus*; proindeque, si rememoratio primi legati significat ademptionem legati, rememoratio prioris substitu-

quia est etiam de inde, & eiusencia confirmationis, ut ea tantum approbet, & confirmet, quia in actu confirmatio bus testamentis, & codicillaribus per eam factis tempore controversum Vinea supposuerit oneri substitutionis favore Alamanni; ultra quod enim, ut mox præstatum est, nunquam illam gravavit favore ipsius Alamanni tantum, sed etiam favore plurium aliorum; unde non est percepti, sed etiam favore plurium aliorum; unde non est percepti, sub quo motivo dici debet, quod in ultimo Testamento illam in totum deferri voluerit ad Alamanum: cellat in radice omnis difficultas, ex caratione, quia ex lectione antedictarum suarum dispositionum dignificatur varia, & inconveniens in sua voluntate, & præ coeteris ad rem nostram, insignis est illa variatio circa præcisam Vincet dispositionem, nempe enim in Codicillo anni 1543. post obitum Joannis reliquerat non solum Alamanno & filii, sed etiam Joan. Baptiste, & Antonio Mariæ de Salvati ejus heredibus, & tandem in testamento anni 1545. post obitum Joanne Baptista, & Antonio Maria, de illa post obitum Cardinalis Joannis d'ipsoius favore Bernardi, & Alamanni, & ex eis nepotum; unde nulla fieri potest vis super fortito & observantia testaricis, quoties recognoscitur tam inconstans, & varia sua voluntate; cumque iura nostra non abhorreant hujusmodi immutaciones voluntatis, atque id tribuant facultatem unicuique usque ad ultimum ejus spiritus variandi, quia rendum non est de causis variationis, sed voluntas defunditorum exequenda est sine indagine cur, & quaré sic disponuerint, ut ait Imperator in Leum quidam, *Codice necessarij horum, infis. cum aliis notissimis relationis decisione querendis* s. 28. Cum imo non sit perceptibile, quare ubi in antecedenteribus dispositionibus voluit in dictis bonis dare substitutos, id limpidissime exprimit, cur etiam idem clarè non expressisset in hoc novissimo testamento; & dum causa variationis ab antecedenter dispositio non potuisse esse, nisi augmentum amoris erga Bernardum, hoc potius persuaderet ejus favore ademptionem aliarum priorum substitutionum, ex bene ponatur de Menoch. *d. conf. 1020. in fin. versio. Adm.*

Ex quibus omnibus tam singulariter, quam & multo magis unitate sumptus, juncta etiam observantia bene comprobata in prima decisio s. 40. & omilla tanquam superfua inspectione super veritatem testamenti anni 1545. Domini confuerunt, persistendo in decisio confabre de bono iure D. *Ducisse Maria Lucretia Rospigliosa nomine D. Catharina Maria Zeffirina filia.* Partibus aceritate informantibus.

Quin ad suadendam voluntatem testaricis rependi,

